బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"సుమ రిజల్ట్స్ వచ్చేది ఈ రోజే " అంటూ పొద్దున్నే హడావుడి ప్రారంభించాడు ప్రసాదరావు.

"రామయ్యా! డ్రైవర్‌కి చెప్పి పదికిలోలు స్వీట్స్ తెప్పించు" చెప్పి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ టేబుల్ దఫ్గ్గర కూర్చున్నాడు.

కాఫీ కప్పులున్న ట్రే పట్టుకుని వంటగదిలో నుంచి వసుంధర వచ్చింది. ఆమెతో బాటు సుమ కూడా వచ్చి టేబుల్ దగ్గర కూర్చుంది.

"మెయిన్స్ రాయడానికి మంచి ప్రిపరేషన్ వుండాలి సుమా! నీకు ఆంత్రోపాలజీ చెప్పడానికి మోహన్ అంకుల్‌ని మన ఇంటికే రమ్మంటాను. మేం సివిల్స్ రాసేటప్పుడు వాడు ఆంత్రోపాలజీలో బెస్ట్‌గా వుండేవాడు. మెయిన్స్ అయిపోయాక యింటర్వ్యూ గురించి ఆలోచిద్దాం" కూతురితో అన్నాడు.

"ముందు రిజల్ట్స్ చూసుకున్న తర్వాత మాట్లాడొచ్చులెండి. అయినా మీకు కూతురి మీద అంత గుడ్డినమ్మకం పనికిరాదు. ఈ మధ్య దానికి చదువు కంటే వేరే వ్యాపకాలు బాగా ఎక్కువైనాయి" అంటూ కూతురివైపు చురుక్కుమనేట్టు చూసింది వసుంధర.

"సుమ ఖచ్చితంగా ఐయ్యేయస్ అయి తీరుతుంది. ఇది ఆఫ్టరాల్ ప్రిలిమ్స్ టెస్టే" అన్నాడు ప్రసాదరావు కూతురి భుజం తడుతూ.

"మామయ్య మళ్ళీ సుమని పొగుడుతున్నారా?" ఆదిత్య కూడా రెడీ అయివచ్చి కూర్చున్నాడు.

"పొగడడం కాదు. నెత్తినెక్కించుకోవడం. రిజల్ట్స్ రాకముందే మీ మామయ్య సుమ నెగ్గినట్టే ఊహించేసుకుంటున్నారు." ఆదిత్యకి టిఫిన్ ప్లేట్ అందిస్తూ చెప్పింది వసుంధర.

"ఓ.. పదింటికి నెట్‌లో రిలీజ్ అవుతాయి కదా రిజల్ట్స్" సుమని అడిగాడు ఆదిత్య.

"అవును" చెప్పిందామె.

బ్రేక్‌ఫాస్ట్ పూర్తి అవుతూనే, లాప్‌టాప్ ముందర కూర్చున్నాడు ఆదిత్య. అతని వెనకాలే ముగ్గురూ నిలబడి, అతను ఒక్కొక్క నెంబరే టైప్ చేస్తుంటే, ఆదుర్దాగా చూస్తూ వున్నారు.

"సారీ! రాలేదు.."

ఆదిత్య ఆయన సంతృప్తి కోసం మళ్ళీ ట్రై చేసి చూపించాడు. ఒక్కసారిగా దిగాలు పడిపోయాడాయన. కళ్ళజోడు తీసి నుదుటిని అరచేత్తో రుద్దుకుంటూ సోఫాలో కూలబడిపోయాడు. రెండు నిముషాలపాటు ఎవరికీ మాట్లాడేందుకు ధైర్యం చాలలేదు. సుమకి తన ఫెయిల్యూర్ కంటే, తండ్రిని నిరుత్సాహపరిచినందుకు ఎక్కువ బాధ కలిగింది.

"నాన్నా! సారీ నాదే పొరబాటు. బహుశా, నేను ఈ పరీక్షలని యింకా సీరియస్‌గా తీసుకోవాల్సిందేమో! ఇంకోసారి యిలా జరగదు. పూర్తి శ్రద్ధ పెట్టి చదువుతాను. ప్రామిస్" మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని తండ్రి చేతులు పట్టుకుంటూ చెప్పింది సుమ.

ప్రసాదరావు అలాగేనన్నట్టు తలవూపాడు.

"ఈ పూట అంతా, సమయం తీసుకుని ఎక్కడ పొరబాట్లు జరిగాయో బాగా ఆలోచించు. వాటిని సరిచేసుకునే ప్రయత్నం చేయి. రేపట్నుంచి మళ్ళీ ప్రిపరేషన్ మొదలు పెడదాం" అన్నాడు.

"అలాగే నాన్నా" సుమ బరువుగా నిట్టూర్చింది.

"ఈ పూటకి అమ్మాయిని ఒంటరిగా వదిలేయండి." అన్నాడు ప్రసాదరావు వసుంధర, ఆదిత్యలను వుద్దేశించి.

సుమ మౌనంగా వెనక్కి తిరిగింది.

తల్లి, ఆదిత్య సూటిగా చూస్తున్న చూపులు మనసులో గుచ్చుకునట్టు అనిపించాయి ఆమెకి. నీ నిర్లక్ష్యానికి కారణమైన నిజం మాకు తెలుసని చెబుతున్నట్టున్నాయి వాళ్ళ కళ్ళు.

తండ్రిని మోసం చేస్తున్నందుకు ఒక పక్క బాధ, మరోపక్క తనకే నచ్చని ద్వంద్వ ప్రవృత్తి.

వాళ్ళతో చూపులు కలపలేక తలవంచుకుని గబగబా తన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపేసుకుంది.

"మళ్ళీ నీ పరీక్షలు యింటర్వ్యూలు అయ్యేసరికి ఏ ఏడాదో రెండేళ్ళో అవుతుంది. అప్పటిదాకా నేను ఆగలేను" ఫోన్‌లో మోహిత్ గొంతు వినిపిస్తూ వుంది.

"మోహిత్.. అర్థం చేసుకో నేను నాన్నకి ప్రామిస్ చేశాను. నాన్న నా మీద పెట్టిన శ్రమ, ఖర్చు.. ఇన్నాళ్ళు నేను చదివిన చదువు అన్నీ వృథా అయిపోతాయి" బతిమాలుతూ అంది.

"పెళ్ళయితే నువ్వు సివిల్స్‌కి ప్రిపేర్ అవకూడదని రూల్ ఎక్కడా లేదు. నువ్వు తర్వాతైనా ఎగ్జామ్స్ రాయొచ్చు. బాగా ఆలోచించుకో. నీ ఆన్సర్ పాజిటివ్‌గా లేకపోతే నువ్వు నన్ను దూరం పెట్టడానికే ఈ వంక చెబుతున్నట్టు నేను అర్థం చేసుకుంటాను. ఆ తర్వాత నా దారి నాది. నీ దారి నీది" కోపంగా అన్నాడు.

"అంటే బెదిరిస్తున్నావా?" పదునుగా అడిగింది.

"లేదు ప్రేమించుకున్నాక యిలా సంవత్సరాల తరబడి పెళ్ళి కోసం ఎదురుచూడడం కరెక్టు కాదంటున్నాను."

"...."

"ప్లీజ్ సుమా! నువ్వు దూరంగా వుంటే నేను వుండలేను. మాటిమాటికి యిలా ఎగ్జామ్స్, ప్రిపరేషన్స్ వంకతో నిన్ను చూడకుండా వుండాలంటే అస్సలు కుదరదు" అతని స్వరం మెత్తబడింది.

"నన్ను కొంచెం ఆలోచించుకోనివ్వు మోహిత్"

"ఓ.కే టైం తీసుకుని నీ నిర్ణయం చెప్పు బై.." ఫోన్ కట్ అయింది.

సుమ చేతిలోని ఫోన్‌ని బెడ్ మీద విసిరికొట్టింది.

మోహిత్ అన్న మాటలు తిరిగి నెమరువేసుకుంది. "నా దారి నాది నీ దారి నీది" అని ఎంత సులువుగా చెప్పాడు?

మోహిత్ లేకుండా వుండగలనా?"

యిద్దరి మధ్యా సంతోషంగా గడిచిపోయిన క్షణాలేవీ అతనికి లెక్కలేదా?

రోజూ రాత్రి రెండు గంటల వరకు ఫోన్‌లో తీపి కబుర్లు చెబుతూ వుంటాడు. ఎదురుగా వుంటే ఏదో వంకతో చేయి తగిలిస్తూ చిలిపిగా కళ్ళతో మాట్లాడేవాడు.

అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా అతనితో పంచుకున్న వెచ్చటి తొలిముద్దు వయసు తాలూకు అల్లర్లు అన్నీ వరుసగా గుర్తొచ్చాయి.

"మోహిత్‌తో బ్రేకప్" అనుకోగానే మనసు కొండలోయల్లోకి జారిపడ్డట్టు అనిపించింది.

"నో హి ఈజ్ మై ఫస్ట్ లవ్. అతనికి దూరంగా వుండలేను"

సుమ ఆలోచనల్లో మునిగితేలుతూ వుండగానే వసుంధర తలుపు తీసుకుని గదిలోకి వచ్చింది.

"మధ్యాహ్నం భోజనం చేయలేదు. కనీసం ఈ పాలన్నా తాగు" అంటూ పాలగ్లాసు టేబుల్ మీద పెట్టింది.

సుమ పలకలేదు.

"సుమా! నీకే చెబుతున్నాను" పిలిచింది వసుంధర.

"ఒకసారి పరీక్షపోతే జీవితమే వృధా అయినట్టు బాధపడకు. నువ్వు దిగులుగా వున్నావనే యివాళ కాలేజీకి సెలవుపెట్టి యింట్లోనే వున్నాను. నాన్నగారు పనిమీద వరంగల్ వెళ్ళారు. ఆయన తిరిగి వచ్చేసరికి నీ మూడ్ బాగుచేసుకో. నిన్నిలా చూస్తే ఆయన బాధపడతారు. " తలమీద చేయి వేస్తూ ఆప్యాయంగా అంది.

సుమ ఒక నిముషం ఆలోచించింది. "అమ్మా! నీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి" అంది తల్లి చేయిపట్టుకుని మంచం మీద కూర్చోబెడుతూ.

"చెప్పు" అంది వసుంధర సూటిగా చూస్తూ.

"నేనూ, మోహిత్ పెళ్ళి చేసుకుందాం అనుకుంటున్నాము" ధైర్యం చేసి చెప్పింది.

వసుంధర మొహంలో రంగులు మారాయి. "మోహిత్ అంటే మొన్న వచ్చిన రాజేశ్వరి కొడుకేనా?" అడిగింది పదునుగా.

తల్లి రియాక్షన్ ముందే ఊహించిన సుమ భయపడలేదు. "అవును" చెప్పింది తొణక్కుండా.

"ఓహో! నువ్వు పరీక్ష పోయిందని, మీ నాన్న డిసప్పాయింట్ అయ్యారని దిగులు పడుతున్నావనుకున్నాను. కారణం యిదన్నమాట. నిష్ఠూరంగా అంది.

"నాకు బాధగా లేదని ఎవరన్నారు? కాకపోతే నా జీవితంలో యింకొక ముఖ్యమైన నిర్ణయం కూడా తీసుకోవాలనుకుంటున్నాను" మొండిగా అంది.

"చూడు సుమా నువ్వు చాలా కన్ఫ్యూజన్‌లో వున్నావు. ఒక్కసారి ఈ యింట్లో నువ్వు ఎంత సంతోషంగా వుండేదానివో గుర్తు తెచ్చుకో. సరదాగా, నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ నీ ప్రపంచం అంతా మేమే అన్నట్టు వుండేదానివి. ఇప్పుడెందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నావు? అవసరంలేని గతాన్ని మర్చిపోయి నీ మనసులోని అపోహల్ని, అనుమానాల్ని తుడిచెయ్యి. నిజంగా నిన్ను ప్రేమించే వాళ్ళని గుర్తించి గౌరవించడం నేర్చుకో" ఆవేశంగా అంది వసుంధర.

"చిన్నప్పుడు నాకు ఏమీ తెలియదు కాబట్టి, సంతోషంగా వుండేదాన్ని. అయినా యిప్పుడు విషయం నేను నా వాళ్ళని కావాలనుకుంటున్నానా? వద్దా? అని కాదు. నేనూ, మోహిత్ ప్రేమించుకుంటున్నాం అంతవరకే" కటువుగా చెప్పింది.

"కానీ, రెండూ వేర్వేరు విషయాలు కాదు. నువ్వు, మీ నాన్నగారు, ఆయన కుటుంబం మీరే నాకు ముఖ్యం. నీ మంచి కూడా యిందులోనే వుంది. నేను గతంలోకి వెళ్ళి మీ నాన్నగారిని సుధీర్ ముందు అతని భార్య ముందు ఎగతాళి పడేలా చేయలేదు. అసలు రాజేశ్వరి ఆవిడ కుటుంబం ఎలాంటిదో నీకు తెలుసా? వాళ్ళ వల్లే మూడేళ్ళు కూడా నిండని నిన్ను, తీసుకుని రోడ్డున పడాల్సి వచ్చింది ఇదే ఆఖరుసారి చెబుతున్నాను. ఇంకెప్పుడూ అతని పేరు నా దగ్గర ఎత్తకు" వసుంధర కోపం తగ్గలేదు.

"నేను మాత్రం అతన్నే పెళ్ళిచేసుకుని తీరతాను. నువ్వు ఒప్పుకున్నా ఒప్పుకోకపోయినా" ధైర్యంగా ఎదిరించింది.

"సుమా!" గట్టిగా అరిచింది వసుంధర. "నేను ఎమోషనల్ బ్లాక్ మెయిలింగ్‌ని నమ్మను. కానీ నీ మూర్ఖత్వం వల్ల యివాళ మాట్లాడాల్సి వస్తుంది. నువ్వు ఆ అబ్బాయిని పెళ్ళి చేసుకుంటే, నేను చచ్చినంత ఒట్టే" ఆవేశంగా చెప్పి, తలుపు ధడాల్న వేసి వెళ్ళిపోయింది.

''సుమా నేను ఆదిత్యని'' ఎంత తట్టినా సుమ తలుపు తీయకపోవడంతో పేరు చెప్పి పిలిచాడు.

సుమ విసురుగా వచ్చి తలుపు తీసింది. ''ఏం కావాలి?'' అంది చిరాకుపడుతూ.

ఆదిత్య కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

''ఏంటలా చూస్తున్నావ్? మధ్యాహ్నం అమ్మ వచ్చి తిట్టివెళ్ళింది. ఇప్పుడు నువ్వా అరిచి వెళదామని వచ్చావా?'' అంది కోపంగా.

''ఛలేదానివే నేను నిన్నెందుకు తిడతాను? అన్నీ నువ్వే మనసులో ఊహించేసుకోవడం మానెయ్. ఎంత పరీక్ష పోతే మాత్రం కళ్ళు ఉబ్బిపోయేలా ఏడ్వాలా? ముందర్జంటుగా మొహం కడుక్కుని లాన్‌లోకి రా'' చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సుమ వాష్ రూంలోకి వెళ్ళింది. నిజంగానే, జుట్టంతా రేగిపోయి, కళ్ళు బాదంకాయల్లా వాచిపోయి కనిపించాయి అద్దంలో. చల్లటి నీళ్ళతో మొహం కడుక్కుని ఫ్రెష్ అయి మేడదిగి లాన్‌లోకి నడిచింది.

మాలతీ తీగలు అల్లించిన పందిరి కింద నిలబడి కనిపించాడు ఆదిత్య. ఆకుల సందుల్లో నుంచి నీరెండ అతని నుదుటిమీద పడి మెరుస్తూ వుంది.

''ఆఫీసు నుంచి వచ్చాక తన గదికి కూడా వెళ్ళినట్టులేడు. యింకా ఫార్మల్ దుస్తుల్లోనే వున్నాడు'' అనుకుంటూ అతనున్న వైపుకి నడిచింది.

బల్లమీద పెట్టిన కవర్‌లో నుంచి పేపర్‌ప్లేట్స్‌ని తీసి సర్దుతూ, సుమ అడుగుల చప్పుడుకి తలయెత్తి చూశాడు ఆదిత్య.

''ఊ..! ఇప్పుడు మా సుమలాగా అనిపిస్తున్నావు'' అన్నాడు. తేలికబడ్డట్టున్న ఆమె మొహంలోకి పరీక్షగా చూస్తూ. సుమ దృష్టి కవర్‌లో వున్న పదార్థాలపై పడింది. వాటిని చూస్తూనే ''హాయ్! పానీ పూరీ'' అని అరిచింది ఉత్సాహంగా.

''ఇవాళ గ్యారంటీగా నువ్వు అప్‌సెట్ అయి వుంటావని ఊహించి నీ మూడ్ సరిచేద్దామని తెచ్చాను. మామయ్య యింట్లో వుంటే యిలాంటివి దొంగతనంగా తినాలి. యివాళ ఎలాగూ వరంగల్ వెళ్ళారు కాబట్టి దర్జాగా బైట కూర్చుని తినే అవకాశం దొరికింది.'' కవర్‌లో నుంచి ఒక్కొక్కటే బైటికి తీస్తూ అన్నాడు.

''నాన్నకి ఈ పానీపూరీ నీళ్ళు మంచివి కాదేమో జబ్బు చేస్తుందేమో అని భయం'' అంది సుమ నవ్వుతూ.

''నీకో మాట చెప్పనా!?'' అన్నాడతను ఉన్నట్టుండి, సీరియస్‌గా.

''ఏమిటి?'' తలయెత్తి చూసిందామె.

''ఈ సివిల్ సర్వీసెస్ పరీక్షలు మామయ్య ఆశ. నీ ఆశయం. నాకు వాటితో ఏ సంబంధం లేదు. మొన్నామధ్య నువ్వు చదువుకోకుండా, ఎక్కువగా ఫోన్‌లో టైం వేస్టు చేస్తున్నావని మందలించాను. కానీ నువ్వే పరీక్ష పోయిందని దిగులుపడి ఏడుస్తూ వుంటే నీ మీద అరుస్తానని ఎలా అనుకున్నావు?''

''ఓహ్! నువ్వు యిందాక నేను మాట్లాడిన దాన్ని గురించే ఆలోచిస్తున్నావా యింకా? సారీ ఆదీ! నేనేదో చిరాకులో అన్నాను'' అంది నొచ్చుకుంటూ.

''ఇట్స్ ఓ.కే క్షమించేశాను'' అన్నాడతను నవ్వుతూ. నవ్వుతూ వుంటే మరింత అందంగా కనిపించాడు ఆదిత్య. మనసులోని సాదాతనం, స్వచ్ఛత అతని మొహంలో స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది.

''ఆదీ! నువ్వెప్పుడూ ఒకేలా నెమ్మదిగా ఎలా వుండగలవు?'' ఆశ్చర్యపడుతూ అడిగింది.

''ఏమో తెలియదు. నన్ను పుట్టించిన దేవుడిని అడగాలీ ప్రశ్న. ముందు పానీపూరీ తిను'' అన్నాడు మళ్ళీ నవ్వేస్తూ.

"నీకు గుర్తుందా? చిన్నప్పుడు ఒకసారి నాకోసం పానీపూరీలు తెస్తూ సైకిలు మీద నుంచి కిందపడి దెబ్బలు తగిలించుకున్నావు?" గుర్తు చేసింది సుమ.

"అవును. ఆ రోజు సన్నగా వానపడుతూ వుంది" నువ్వు పానీపూరీ అప్పటికప్పుడే తినాలని మొండిపట్టు పట్టావు"

"నిజమే చాలా పిచ్చిగా ప్రవర్తించానని అనిపిస్తుంది. యిప్పుడు ఆలోచిస్తే"

"నీకు తెలుసా? ఆ వానలో పానీపూరీలు తడవకుండా తీసుకురావడం నాకో పెద్ద ఛాలెంజ్. వాటిని రెండు కవర్లలో చుట్టి బాక్సులో పెట్టుకుని జాగ్రత్తగా వచ్చాను. సైకిలు మీద నుంచి కిందపడ్డప్పుడు నాకు దెబ్బలు తగులుతాయని ఆలోచించలేదు. ఆ పూరీలు ఎక్కడ పగిలిపోతాయో, నువ్వెక్కడ మూతి ముడుచుకుని కూర్చుంటావో అనే నా ఆరాటమంతా" చెబుతున్నప్పుడు అతని గొంతులో ఆర్ధ్రత.

ఇద్దరూ కాసేపు చిన్ననాటి కబుర్లలోకి వెళ్ళిపోయారు. సాయంకాలపు చల్లగాలి అల్లరిగా వాళ్ళని తాకుతూ ఆ ముచ్చట్లు వింటూ వుంది.

ఆకుపచ్చని లాన్‌లో మాలతీపూల పందిరి కింద సరదాగా నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ మాట్లాడుకుంటున్న యిద్దరినీ మేడమీద నుంచి చూసింది వసుంధర.

తేటబడ్డ మనసుతో హాయిగా కబుర్లు చెబుతూ వున్న సుమ, ఆమెకి తోడుగా వున్న గువ్వల జంటలు కనిపించారామె కళ్ళకి.

ఆదివారం ఉదయం స్టడీ రూంలో కూర్చుని రాసుకుంటున్నాడు ప్రసాదరావు.

"సాబ్! మిమ్మల్ని కలవనీకి ఎవరో వచ్చిను" రామయ్య వచ్చి చెప్పాడు.

"ఎవరు? పేరు అడగలేదా?" తలయెత్తకుండానే అడిగాడాయన.

"వచ్చినోళ్ళలో ఆడోళ్ళు కూడా ఉన్నరు సాబ్" తలకు కట్టిన తువ్వాలును తడుముకుంటూ మొహమాటంగా చెప్పాడు.

"పద వస్తున్నాను" చేతిలోని రైటింగ్ పాడ్‌ని పక్కకి పెట్టి డ్రాయింగ్ రూంలోకి వచ్చాడు.

ఆయన వస్తుంటే ఓ యువకుడు, యాభైలకు పై బడ్డ ఒకావిడ లేచి నిలబడ్డారు.

"నా పేరు రాజేశ్వరి. సుమకి మేనత్తని" ప్రసాదరావుకి చేతులు జోడించిందామె.

"మీరు వచ్చిన పనేంటి?" గంభీరంగా అడిగాడు.

సుమ గుమ్మం వెనకాల నిలబడి ఆదుర్దాగా వాళ్ళ మాటలు వింటూ వుంది. మేనత్త, మోహిత్ యింటికి వచ్చినప్పట్నుంచి ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటూ వుంది.

"వీడు మా అబ్బాయి మోహిత్" అంటూ మోహిత్ వైపుకి చేయి చూపించింది రాజేశ్వరి. "సుమని మా అబ్బాయికి చేసుకుందామని అడగడానికి వచ్చాను" రాజేశ్వరి మాటలు పూర్తికాకుండా కాలేదు. ప్రసాదరావు కోపంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏ ధైర్యంతో నా యింటికొచ్చి ఈ మాట మాట్లాడుతున్నారు? మీరేంటో మీరేం చేశారో మాకు తెలుసు. ఎప్పుడూ మర్చిపోలేదు. పెద్దవాళ్ళుగా పిల్లల ముందు గౌరవం పోగొట్టుకోకూడదనే సుమని మీ యింటికి పంపాను. అంత మాత్రానికే అతిగా ఆశకి పోయి సంబంధం కలుపుకోవాలని చూడకండి. ఇక దయచేయొచ్చు."

కోపాన్ని అదుపు చేసుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ అన్నాడాయన.

"నేను చెప్పాను కదమ్మా! ఈయనకి బోడి పెద్దరికం యివ్వాల్సిన పనిలేదని? అయినా నా మాట వినకుండా యిక్కడికి తీసుకొచ్చావు" అంటూ ఒక్క ఉదుటున లేచాడు మోహిత్.

"ఆగు మోహిత్" రాజేశ్వరి అతని జబ్బపట్టుకుని ఆపే ప్రయత్నం చేస్తూ అంది.

"ఈయన సుమ ఏమవుతుందని పెత్తనం చలాయిస్తున్నాడు? నిజంగా కన్నపిల్లలే మాట వినకపోతే తల్లిదండ్రులు వాళ్ళ యిష్టాలకి ఒప్పుకుంటున్నారు. ఏమీలేని చోట ఈయనకి మాత్రం ఎందుకట. బోడిపెత్తనం?" పూనకం వచ్చినవాడిలా అరుస్తూ ఉన్నాడు.

మోహిత్ వాలకం చూసి సుమ గుండె దడదడలాడింది. వసుంధర, రామయ్య ఈ కేకలు విని పరిగెత్తుకుని వచ్చారు. ప్రసాదరావుగారితో యింతవరకు అలా మాట్లాడినవాళ్ళని వాళ్ళు చూడలేదు.

"ఇలాంటివాళ్ళతో నేను మాట్లాడను" ప్రసాదరావు కళ్ళు కోపంతో ఎర్రగా మారాయి. "ముందు మంచీ మర్యాద నేర్పండి మీవాడికి. తర్వాత పెళ్ళి చేద్దురు" అంటూ కోపంగా రాజేశ్వరి వైపు చూసి అక్కడ నుంచి కదిలాడు.

"మీకంటే ఎక్కువే తెలుసు మర్యాద. ఇంటికి వచ్చిన వాళ్ళతో ఎలా మాట్లాడాలో ముందు మీరు తెలుసుకోండి" వెనకనుంచి మోహిత్ అరుస్తూనే వున్నా ఆయన పట్టించుకోలేదు.

"మోహీ యింక ఆపు. ఆవేశం తగ్గించు" కొడుకు భుజాల్ని పట్టి కుదుపుతూ అదుపుచేసే ప్రయత్నం చేసింది రాజేశ్వరి.

ఊహించనట్టుగా జరిగిన తతంగం అంతా చూస్తూ కొయ్యబారినట్టు నిలబడిపోయింది వసుంధర.

రాజేశ్వరి, ఆమె ఒకరినొకరు కళ్ళతో చూసుకోవడమే తప్ప పలకరించుకునే ప్రయత్నాలు చేయలేదు.

"సాబ్.. అంత గుస్స జేయడం మొదటిసారి చూస్తున్న. సాబ్ అంత గనం చెప్పినంగ గూడ జూసుడేంది? నడునై బైటికి" రామయ్య మర్యాదగా చెప్పాడు రాజేశ్వరిని ఉద్దేశించి.

కోపంతో బుసలు కొడుతున్న కొడుకుని లాక్కుని, బైటికి నడిచింది రాజేశ్వరి. యిద్దరూ కాంపౌండ్ గేటుని సమీపిస్తూ వుండగా వెనకాలే పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చింది సుమ.

"మోహిత్ ఏమైంది నీకు? ఎందుకలా ఓవర్ రియాక్ట్ అయ్యావు? ఇప్పుడు పరిస్థితి మరీ దారుణంగా అయిపోయింది. నాన్నతో అలా మాట్లాడడం కరెక్ట్ కాదు. నీ కోపాన్ని కంట్రోలు చేసుకోవాల్సింది" ఆదుర్దాపడుతూ అంది.

"మీ నాన్న మమ్మల్ని అవమానించింది మాత్రం బావుందా నీకు? అయినా నీ వెంటబడి నేనే తప్పు చేశాను.. పదమ్మా" అన్నాడు మోహిత్ కోపంగా తల్లి చేయిపట్టి లాగుతూ మోహిత్‌కి కోపం, చిరాకు ఎక్కువ అని తెలుసు. కానీ, తనని యింత నిర్లక్ష్యం చేయడం చూసి అవాక్కయ్యింది సుమ.

"ఇవాళ వీడికేమయ్యిందో నాకూ అర్థంకావడంలేదు. ఇక్కడ యింకొక డ్రామా జరగకముందే నువ్వు లోపలికి వెళ్ళమ్మా!" రాజేశ్వరి సుమకి చెప్పి కొడుకుతో బాటు బైటికి నడిచింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments